

Ignorància?

written by Pere Grau i Rovira | 16 d'agost de 2023

És cosa sabuda i resabuda, però que sempre torna a sorprendre i a meravellar: l'extrema ignorància dels castellans en general i especialment de la gran majoria dels seus polítics sobre el fonament real del seu conflicte amb Catalunya. En bastants es pot suposar que no és que l'ignorin, sinó que per interès propi i dels seus cercles ho interpreten tergiversant-ho com els hi va bé. Igual com fan amb la seva "sagrada" Constitució.

M'ha fet tornar-hi a pensar unes declaracions recents dels senyors Bolaños del PSOE, i Bendodo del PP. El primer ha dit que els catalans (i volia dir Junts) si volen negociar amb el PSOE han de renunciar a la seva "posició de màxims". I el que no vol comprendre, és que amnistia i autodeterminació no són una posició de màxims, sinó de mínims. Com va dir Antoni Castellà (segurament responent a pressions rebudes), negociables només ho són els detalls del "brexit" català, com ell ho va anomenar (condicions, terminis, actius, cosobirania temporal, etc.). Des de la barroera anul·lació de la darrera reforma de l'Estatut, parlar de millores autonòmiques és aigua passada.

I el senyor Bendodo va dir que per qualsevol negociació "el límit és el respecte a la Constitució". I aquest respecte se'l passa ell pel folre, ignorant l'article 96 paràgraf 1. Per al lector que no el tingui a mà, em permeto transcriure'l: "Els tractats internacionals celebrats vàlidament formaran part de l'ordenament intern una vegada hagin estat publicats oficialment a Espanya. Les seves disposicions només podran ser derogades, modificades o suspeses en la forma prevista en els mateixos tractats o d'acord amb les normes generals del dret internacional".

I com que Espanya va ratificar i publicar el tractat

internacional sobre Drets Humans, de les Nacions Unides, en el que es recull de manera expressa el dret dels pobles i de les minories nacionals a la seva autodeterminació, segons els experts de l'ONU, això converteix el dret d'autodeterminació dels catalans en una mesura de conformitat amb la Constitució espanyola, diguin el que diguin els ultranacionalistes espanyols als tribunals i a la política.

Tot plegat, i tampoc dic absolutament res de nou, és el fruit enverinat de l'adoctrinament de segles, amb el mite de la gloriosa "nació més antiga del món", que porta a trepitjar els pobles que no s'hi sotmeten. I porta a extrems que serien còmics si les conseqüències no fossin tan greus, com el que vaig llegir fa poques setmanes en un article que parlava de la perillosa deriva de TV3 cap a posicions que no tenen res a veure amb les que s'havien pensat per a aquesta institució quan es va fundar. I l'articulista explicava que quan llavors van dir al rei Juan Carlos que les emissions serien totes íntegrament en català, va dir, una mica sorprès: "I ja l'entendran?". No calen comentaris.

Però tornant a l'actualitat, i a la pretesa "posició de màxims". L'amnistia general per tots els repressaliats per la seva posició independentista, com han dit experts, no és una qüestió jurídica sinó de voluntat política. I l'autodeterminació, és un dret que l'article citat permet completament, si no se'l vol passar per alt com si no existís.

Per tant la posició catalana hauria d'estar ben clara: res per sota d'aquesta "posició de mínims" i disposició a la negociació només dels detalls. I són els espanyols els que han de veure com surten d'aquesta crisi del règim del 78. És feina d'ells i no dels catalans.